

fade alla, mõned pääwa kõrwetuse ja rānga
tõõ kätte āra.

Pāāwad, nādalid ja kuud lāksiwad nenda
hirmsa piinamiiste all mõõda, ja kui mitte üks
teist wabaduse lootusega trööstinud 'poleks,
siis oleksiwad kõik hāda ja waewa kätte otsa
saanud; sellegi pärast suriwad iga pääw palju
kange palawuse, alwa toidu ja piimajate kätte
āra, kellede kõige suurem rōdm oli, oma ohw-
rid piinata ja waewata. Kord korralt jāi
õnnetumate arw ikka wāhemaks ja kahanes
kõiku kuni wiie pāāle, ja needgi soowisiwad
ennemine surma, kui et weel kaueminne kan-
natada tahtsiwad.

Sāāl juhtus midagi, mis nende wiie wae-
watud inimestele wabadust kinkis ja neid or-
japõlwest, sest raud-ahjust ārapāāstis.

Kas 'pole iga loomal kõigesuurem õnn,
waba olla, ja kas ta ei rōdmusta juba sūn-
dimisest saadik ennast wabaduse üle? Seda
enam on seda inimesele tarwis, sest tema sei-
sab palju ülema jārge pāāl, kui loom.

Ühel pāāwal tuli üks looduse-tundja Zei-

lon'i saarelt sinna, kellel sāāl üks ištandus
oli, ja leidis nende wiie walge orjade seas
ühte oma kooli sõbradest. Mõlemate rōdm
oli suur, ja et seda õieti ülesnāidata wõiks,
ostis looduse-tundja need wiis õnnetumad
wabaks.

Nūūd oliwad n'ad mitme pitka aastade
järele jälle wabad n'agu linnud taewa all, ja
nende esimene tõõ oli põlwili mahalangeda ja
Sumalat tānada. Wõib olla, et mõni neist
oma elu sees ehk alles esimestkorda tõeliku ja
kahetsewa südamega seda tegi.

Paremate riietega ja natukesel rahaga, mis
lahtioſija neile andis, leidsiwad nemad warſi
üht laewa, kes neid nende kaua taga leinatud
isamaale wiis ja kus n'ad nūūd kui truuid
õiguse nõudjad alamad igast ühest armastadi,
kes neid tundis.

Sest ilusast laewast „Norwill“ 'pole pärast
midagi enam kuulnud ja jāi oma peremehele
igaweste kadunuks.